Kvindernes Deltagelse i det offentlige Liv. — Nu de enkelte Samfundsspørgsmaal. Vor Lovgivning om dem bærer Præget af at være skabt af Mænd. Se blot paa Kvindernes Retsstilling i de daglige borgerlige Forhold, Ægteskabsforholdet med dets Virkning paa Formueforholdet, Forældreforholdet, Myndighedsforholdet osv. Og hvor Samfundet tager saadanne Forhold i sin Haand, f. Eks. Opdragelsen og Undervisningen af Børn, kan det dog ikke nægtes, at man staar overfor Opgaver, for hvis Løsning netop Kvinders Deltagelse i Ledelsen maa anerkendes som særlig betydningsfuld. Om det saa blot var ud fra den Kendsgerning, at Halvdelen af Børnene i Samfundets Skoler er Pigebørn. Men ogsaa af Hensyn til Drengene; thi alle Børn har ogsaa i Skolen Krav paa at føle den opdragende Indflydelse delt i en mandlig og en kvindelig Indflydelse, en Fader- og en Moderpaavirkning. Eller tænk paa Værdien af Kvinders Deltagelse i Ordningen af Fattigvæsenet.

Men selv om Pilene ramme i Centrum, selv om det bliver saaledes, at Forsvarerne af Kvindernes Valgret har alle Grundene i deres Kogger, medens Angribernes er tomt og deres Indlæg derfor renonce paa Bevisgrunde, saa er derfor næppe Modstanden brudt. Man kan svøbe sig i Tavshed og lade Tingene forblive som de er. Thi det kan jo ikke nægtes, at det er Magtforskydning at lægge Halvdelen af Magten i nye Hænder, og Magten, man har inde, vil man i Reglen nødig give fra sig. Men saa er der det, Monrad kaldte „den stille Magt", d. v. s. den ubevidste Vækst i Mennesker og Forhold, den, der gør, at selv om alt synes at staa stille, er den ene Dag dog ikke som den anden, eller at man kan sove ind med et Sæt af Meninger og vaagne op med et andet Sæt, uden at man har følt noget voldsomt Brud i sig. Og om det gaar langsomt med Udviklingen, saa har ogsaa det sine Fortrin. Den hurtige, revolutionære Bevægelse fører netop ved sin Hast ofte til hurtig Reaktion. Grunden er ikke bleven tilstrækkelig bearbejdet, derfor vælter Bygningen let. Det er med Samfundets Udvikling, som med de enkelte Menneskers Begavelse: de hurtige Hoveder er ganske vist i en Fart færdige, men de langsomme Hoveder holder anderledes fast paa, hvad de har tilegnet sig. Der er Grund til at slutte i Aften med en Trøst af den Art, for Udsigterne er just ikke lyse. Vor Forfatning er saaledes, at Ørneflugt er en Umulighed i vort politiske Liv, vi maa være glade, om vi endda kommer frem med Sneglefart. Og skønt det for dette Spørgsmaals Vedkommende ser ud som en fuldstændig Marsch paa Stedet, saa har det dog spiret noget i Bunden, baade blandt Mændene og blandt Kvinderne — udenfor det politiske Liv. Jo kraftigere Kvinderne tage fat paa alle Opgaver, deres